

Sygn. akt I CSK 1249/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa W. Z.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej 29 grudnia 2022 r.
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 11 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 142/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W. Z. wniosła o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego oraz o zasądzenie od Bank spółki akcyjnej w W. kosztów postępowania.

Wyrokiem z 29 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie pozbawił w całości wykonalności tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z 21 listopada 2014 r., BTE [...], zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie postanowieniem z 11 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt IX Co 6268/14 (pkt I) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt II i III).

Wyrokiem z 11 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanej (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie skargę kasacyjną wywiodła pozwana. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa. Konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Potrzeba wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi, gdy są one źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (por. postanowienia SN z: 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15; 3 sierpnia 2017 r., IV CSK 85/17; 9 września 2022 r., I CSK 1637/22). Skarżący powinien więc wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawić własną propozycję interpretacyjną oraz wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia SN z: 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12; 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 571/17; 12 lutego 2020 r., II CSK 226/19).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada tym wymaganiom.

Po pierwsze, przedstawiony we wniosku problem wykładniczy został już rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki SN z: 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; 23 marca 2022 r., II CSKP 532/22; 18 maja 2022 r., II CSKP 972/22; 18 maja 2022 r., II CSKP 1030/22; 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22) oraz w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. wyroki z: 30 kwietnia 2014 r., Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt, C-26/13; 26 lutego 2015 r. w sprawie C-143/13, Matei; 26 marca 2019 r., Abanca Corporación Bancaria SA przeciwko Albertowi Garcíi Salamance Santosowi i Bankia SA przeciwko Alfonsowi Antoniowi Lau Mendozie i Verónice Yulianie Rodríguez Ramírez, C-70/17).

Po drugie, przepisy Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich gwarantują konsumentom ochronę ukierunkowaną na zniechęcenie przedsiębiorców do wykorzystywania w zawieranych umowach nieuczciwych postanowień umownych. Nieważność umowy mieści się w zakresie sankcji, jaką dyrektywa 93/13 przewiduje w związku z wykorzystywaniem przez przedsiębiorcę nieuczciwych postanowień umownych (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21). W wyroku z dnia 6 marca 2019 r. (C-70/17 i C-179/17, Abanca Corporación Bancaria SA i Bankia SA, pkt 54) Trybunał Sprawiedliwości wprost wykluczył, aby sąd krajowy mógł uzupełniać czy zmieniać treść nieuczciwych warunków zawartych w klauzulach abuzywnych.

Po trzecie, skarżąca nie przytoczyła żadnych nowych argumentów wskazujących na potrzebę weryfikacji utrwalonej już w orzecznictwie wykładni art. 385¹ § 1 i 2 k.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[as]

I.n